

Sygnatura akt: V GC 240/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

K., dnia 24 lutego 2021 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w V Wydziale Gospodarczym w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Berczyńska – Bruś

Protokolant: Magdalena Grzesiak

po rozpoznaniu w dniu 24 lutego 2021 r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Z.

przeciwko R. G.

o zapłatę

1. oddała powództwo,

2. zasądza od powoda (...) Spółki Akcyjnej w Z. na rzecz pozwanego R. G. kwotę 2417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa prawnego

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś

Sygn. akt. V GC 240/20

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Z. pozwem z dnia 11 lutego 2010r wniósł do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny o zasądzenie od pozwanego R. G. kwoty 10.893,47 z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwot:

- 944,37 zł od dnia 11 lutego 2010r. do dnia zapłaty,

- 22,72 zł od dnia 11 lutego 2010r. do dnia zapłaty,

- 7.412,96 zł od dnia 11 lutego 2010r. do dnia zapłaty,

- 305,66 zł od dnia 11 lutego 2010r. do dnia zapłaty,

- 6,92 zł od dnia 11 lutego 2010r. do dnia zapłaty,

- 2.200,84 zł od dnia 11 lutego 2010r. do dnia zapłaty

oraz o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych w kwocie 137,00 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz kosztów zastępstwa procesowego w kwocie 2.400,00zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, a także kwoty 2,47 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie tytułem opłaty manipulacyjnej dla dostawcy usług płatności.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, że dochodzona wierzytelność wynika z braku zapłaty przez pozwanego prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą P.H.U. (...) należności wynikających z umowy o świadczenie usług

telekomunikacyjnych zawartej z (...) Sp. z o.o. w W. oraz kary umownej naliczonej w związku z niewykonaniem przez pozwanego zobowiązania niepieniężnego wskazanego w umowie o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Powód nabył wierzytelność wobec pozwanego na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej z poprzednim wierzycielem. Na wartość przedmiotu sporu, tj. kwotę 10.893,47 zł składa się suma należności wynikających z poszczególnych tytułów oraz odsetki naliczone na dzień 11 lutego 2010r. Powód wymienił numery dwóch faktur VAT na kwotę 944,37 zł i kwotę 22,72 zł oraz noty obciążeniowej na kwotę 7.412,96 zł. Jako dowód powołał umowę przelewu wierzytelności z dnia 11 grudnia 2008r., zawiadomienie od poprzedniego wierzyciela z 11 grudnia 2008r. określające dłużnika oraz kwotę należności głównej zadłużenia oraz wyliczenie odsetek. Powód przesłał pozwanemu listem poleconym zawiadomienie od poprzedniego wierzyciela o dokonaniu cesji wierzytelności z dnia 11 grudnia 2008r. z wezwaniem do dobrowolnej zapłaty należności w terminie 5 dni od dnia otrzymania listu, jednakże pozwany nie udzielił żadnej odpowiedzi.

W dniu 19 kwietnia 2010r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym w Lublinie XVI Wydział Cywilny wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym orzekając zgodnie z żądaniem pozwu.

Zarządzeniem z dnia 17 czerwca 2010r. referendarz sądowy zarządził o pozostawieniu na podstawie art. 139 k.p.c. korespondencji dla pozwanego ze skutkiem doręczenia na dzień 11 maja 2010r. i postanowieniem z dnia 17 czerwca 2010r. nadał nakazowi zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 kwietnia 2010r. klauzulę wykonalności.

W dniu 23 kwietnia 2019r. pozwany złożył wniosek o doręczenie nakazu zapłaty z dnia 19 kwietnia 2010r. oraz o przywrócenie terminu do złożenia sprzeciwu od nakazu zapłaty oraz o uchylenie postanowienia z dnia 17 czerwca 2010r. w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności. W uzasadnieniu wniosku pozwany wskazał, iż o sprawie dowiedział się po zajęciu rachunku bankowego przez komornika sądowego. Nadto pozwany podniósł, iż od 2007r. przebywał w Anglii oraz Irlandii, a do Polski wrócił w 2018r. Do wniosku pozwany załączył sprzeciw, w którym podniósł zarzut braku legitymacji czynnej powódki, zarzut przedawnienia roszczenia oraz zarzut braku legitymacji biernej.

Zarządzeniem z dnia 25 kwietnia 2019r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Lublinie VI Wydział Cywilny uchylił zarządzenie z dnia 17 czerwca 2010r. z uwagi na przekazanie korespondencji dla pozwanego na niewłaściwy adres.

Postanowieniem z dnia 25 kwietnia 2019r. referendarz sądowy Sądu Rejonowego w Lublinie XVI Wydział Cywilny odrzucił wniosek pozwanego o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 19 kwietnia 2010r. uznając, iż z uwagi na zarządzenie o stwierdzeniu doręczenia przesyłki w trybie art. 139 k.p.c. nie rozpoczął biegu terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty uznając jednocześnie za niedopuszczalny wniosek o przywrócenie terminu do jego wniesienia. Jednocześnie referendarz sądowy uznał sprzeciw pozwanego za skutecznie złożony i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Kaliszu.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. I C 3630/19.

Zarządzeniem z dnia 02 stycznia 2020r. Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny wezwał pełnomocnika powoda do uzupełnienia w terminie dwutygodniowym od daty doręczenia wezwania pod rygorem umorzenia postępowania braków formalnych poprzez wykazanie umocowania oraz dołączenie pełnomocnictwa. W wykonaniu zobowiązania pełnomocnik powoda w dniu 11 lutego 2020r. złożył pełnomocnictwo, umowę przelewu wierzytelności z 20 sierpnia 2007r. wraz z załącznikiem - porozumieniem z dnia 2 grudnia 2008r., wezwaniem ostatecznym pozwanego do zapłaty kwoty 9.735,42 zł, zawiadomieniem dłużnika o cesji wierzytelności z dnia 11 grudnia 2008r. i spisem kosztów pełnomocnika powoda.

Zarządzeniem z dnia 19 lutego 2020r. Sąd Rejonowy w Kaliszu I Wydział Cywilny przekazał sprawę V Wydziałowi Gospodarcemu tegoż Sądu.

Sprawa została zarejestrowana pod sygn. V GC 240/20.

W odpowiedzi na sprzeciw z dnia 26 czerwca 2020r. pełnomocnik powoda podtrzymał żądanie pozwu, wskazując jako dowody faktury i notę obciążeniową nr (...) oraz umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych zawartą pomiędzy (...) Spółka Akcyjna i pozwanym. Żaden z powołanych dokumentów nie został załączony do pisma.

W piśmie procesowym z dnia 27 października 2020r. pozwany, reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie. Podkreślił, że nie jest w stanie zająć merytorycznego stanowiska w sprawie wobec nie doręczenia powołanych przez powoda dokumentów. Pozwany nie posiada zaś żadnej dokumentacji, na której powód opiera swe uprawnienie do dochodzenia roszczeń sądowych.

W odpowiedzi na pismo pełnomocnika pozwanego, pełnomocnik powoda w piśmie z dnia 12 listopada 2020r. podtrzymał swoje stanowisko i wniósł o dopuszczenie dowodu z umów o świadczenie usług komunikacyjnych z dnia 27 stycznia 2004r., z dnia 24 lutego 2004r., z dnia 18 stycznia 2005r., aneksu do umowy z dnia 29 września 2005r., aneksu do umowy z dnia 29 listopada 2005r. na okoliczność wykazania zasadności roszczenia. Do pisma załączył uwierzytelnione odpisy tych dokumentów.

W piśmie z dnia 21 grudnia 2020r. pełnomocnik pozwanego, podtrzymał dotychczasowe stanowisko, nie kwestionując, że pozwanego łączyły w przeszłości umowy o świadczenie usług komunikacyjnych ze wskazanym w nich podmiotem. Pozwany zaprzeczył jednak aby wskazane w nich spółki były jego wierzycielami.

Na rozprawie w dniu 24 lutego 2021r. pozwany złożył dowód zapłaty za fakturę z 1 lipca 2007r. wystawioną przez (...) Sp. z o.o.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27 stycznia 2004r. pozwany R. G. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na 24 miesiące z miesięcznym limitem należności na konto w wysokości 320,00 zł.

Dowód: umowa z dnia 27.01.2004r. (k. 97 akt)

W dniu 24 lutego 2004r. pozwany R. G. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na 24 miesiące z miesięcznym limitem należności na konto w wysokości 640,00 zł.

Dowód: umowa z dnia 24.02.2004r. (k. 96 akt)

W dniu 18 stycznia 2005r. pozwany R. G. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na 24 miesiące z miesięcznym limitem należności na konto w wysokości 2.070,01 zł.

Dowód: umowa z dnia 18.01.2005r. z aneksami (k. 98-102 akt)

W dniu 13 marca 2007r. pozwany R. G. zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Umowa została zawarta na czas określony.

Dowód: umowa z dnia 18.01.2005r. wraz z aneksami (k. 103-108 akt)

W dniu 1 sierpnia 2007r. pozwany uregulował należność w wysokości 670,98 zł wynikającą z faktury VAT nr (...) z dnia 1 lipca 2007r., wystawioną przez (...) Sp. z o.o. w W..

Dowód: faktura VAT z 1.07.2007r. (k. 128 akt)

Pozwany wyjechał z Polski w celach zarobkowych na początku 2007r. Faktury, które są wymienione w pozwie nie zostały mu w ogóle doręczone. Przed wyjazdem był w salonie firmy, z którą miał zawartą umowę i rozmawiał z

pracownikiem odnośnie stanu jego zobowiązań. Dostał wówczas fakturę z 1 lipca 2007r., którą uregulował. Była to ostatnia faktura, związana z rozwiązaniem umowy. Miało nie być już żadnych roszezeń. Nie było podstaw do jakichkolwiek kar. W 2007r. zawiesił działalność gospodarczą, a następnie bez podejmowania działalności wykreślił ją. Po powrocie do Polski dowiedział się o wszczętych przeciwko niemu postępowaniach egzekucyjnych.

Dowód: zeznania pozwanego R. G. (00:13:34 – 00:21:41 minuta

rozprawy z dnia 24 lutego 2021r. k.131v akt)

W dniu 20 sierpnia 2007r. (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawarła z powodem – (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w Z. umowę przelewu wierzytelności, na podstawie której powód nabył wierzytelności przysługujące od byłych abonentów cedenta z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikające z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych). W dniu 2 grudnia 2008r. podpisano porozumienie jako załącznik nr 3 do umowy, w którym wskazano łączną wartość wierzytelności na kwotę 15.014.562,35 zł należności głównych i 2.209.433,92 zł tytułem odsetek

Dowód: umowa przelewu wierzytelności z załącznikiem nr 3 (k. 68-69 akt)

O cesji wierzytelność pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 11 grudnia 2008r. W piśmie wskazano wykaz niezapłaconych faktur i not na łączną kwotę 8.380,05 zł.

Dowód: zawiadomienie dłużnika o cesji wierzytelności (k. 71 akt)

Pismem z dnia 6 stycznia 2009r. wezwano pozwanego do zapłaty kwoty 9.735,42 zł., wskazując pięciodniowy termin zapłaty.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 06.01.2009r. (k. 70 akt)

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie powołanych dokumentów oraz zeznań pozwanego R. G..

Sąd zważył, co następuje:

Z ustaleń postępowania dowodowego wynika, że pozwany zawarł z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Powód nabył w drodze umowy cesji wierzytelności od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. przysługujące od byłych abonentów cedenta z którymi umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych zostały rozwiązane lub wygasły, wynikające z niezapłaconych należności głównych (faktur i not obciążeniowych).

Zgodnie z przepisem art. 509 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią, chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. W wyniku przelewu na nabywcę (cesjonariusza) przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi (cedentowi), który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Będąca przedmiotem cesji wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w takim stanie, w jakim była w chwili zawarcia umowy – ze wszystkimi związanymi z nią prawami oraz brakami.

Powód twierdził, że powołana umowa cesji wierzytelności objęła również wierzytelności wobec pozwanego i powołał numery dwóch faktur oraz noty obciążeniowej wystawionych wobec pozwanego. Z dokumentów przedstawionych przez powoda nie wynika jednak, że umowa przelewu wierzytelności objęła wierzytelności wobec pozwanego. Jedyne informacje o nieuregulowanych zobowiązaniach pozwanego wynikają z zawiadomienia dłużnika o cesji wierzytelności z 11 grudnia 2008r. i wezwania do zapłaty z dnia 6 stycznia 2009r.

Dokumenty te nie zostały doręczone pozwanemu, który przebywał w tym czasie za granicą. W toku postępowania sądowego pozwany zaprzeczył istnieniu nieuregulowanych przez niego wierzytelności i dokumentów z których

miałyby one wynikać. Mimo to powód, mimo wielokrotnego powoływania się na faktury VAT i notę obciążeniową nie przedstawił tych dokumentów.

Pozwany podniósł również zarzut przedawnienia roszczenia powoda na podstawie art. 118 k.c. Stosownie do art. 513 § 1 k.c. dłużnikowi przysługują przeciwko nabywcy wierzytelności wszelkie zarzuty, które miał przeciwko zbywcy w chwili powzięcia wiadomości o przelewie. Odnosząc się do skuteczności podniesionego zarzutu należy wskazać, iż roszczenia przysługujące operatorowi przeciwko użytkownikowi z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nie ulegają przedawnieniu w terminie 2 lat, lecz w terminie 3 lat bowiem ulegają one przedawnieniu według ogólnych zasad wyrażonych w art. 118 k.c. Powyższe wynika z faktu, że przepis art. 751 k.c. regulujący dwuletni termin przedawnienia określonych w nim roszczeń nie ma zastosowania w niniejszej sprawie.

Zgodnie z treścią art. 750 k.c. przepisy o zleceniu stosuje się odpowiednio do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami. Przedmiot umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych jest objęty ustawą z dnia 16 lipca 2004 roku - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), co wyklucza stosowanie do tych umów art. 751 k.c. w zw. z art. 750 k.c. Taki pogląd wyraził Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 7 maja 2009 r., III CZP 20/09 (OSNC 2010, nr 1, poz. 12). Za trafnością przedstawionego wyżej poglądu przemawia charakter prawny umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych i sposób jej uregulowania w prawie telekomunikacyjnym. Mimo braku kompleksowego charakteru umów o świadczenie usług telekomunikacyjnych, zgodnie z powołaną wyżej uchwałą Sądu Najwyższego, prawo telekomunikacyjne dostatecznie reguluje elementy istotne umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych, co pozwala określić istotne obowiązki stron i wskazać cel społeczno-gospodarczy umowy. W konsekwencji do tych umów, choć są to umowy o świadczenie usług, nie mają zatem zastosowania przepisy o zleceniu (art. 750 k.c.), gdyż umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych została prawnie uregulowana w prawie telekomunikacyjnym.

Umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych uregulowana jest w przepisach ustawy Prawo telekomunikacyjne z dnia 16 lipca 2004r. (Dz. U. z 2004r. Nr 171, poz.1800 z późn. zm.). Zgodnie z art. 56 w/w ustawy umowę o świadczenie publicznie dostępnych usług telekomunikacyjnych, w tym zapewnienie przyłączenia do publicznej sieci telekomunikacyjnej zawiera się w formie pisemnej. Warunki, jakie musi spełniać umowa i co powinna określać wynikają szczegółowo z ustępów 3 i 4 art. 56 ustawy. Wobec uregulowania tej umowy w powołanych przepisach nie stosuje się do niej art. 750 kodeksu cywilnego, zgodnie z którym do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu. Do umowy tej nie stosuje się więc przepisu art. 751 k.c. przewidującego dwuletni termin przedawnienia. Roszczenie będące przedmiotem postępowania jako związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawnia się zgodnie z art. 118 k.c., a termin przedawnienia wynosi trzy lata.

Z uzasadnienia pozwu wynikało, że należności wynikające z powoływanych przez powoda faktur stały się wymagalne w dniu 16 czerwca 2007r i 16 sierpnia 2007r., a nota obciążeniowa w dniu 9 września 2007r. Pozew został wniesiony w dniu 11 lutego 2010r., a więc przed upływem trzyletniego terminu przedawnienia wszystkich tych wierzytelności.

Zgodnie z treścią art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne. Przepisowi temu odpowiada treść art. 232 k.p.c., według którego strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, iż w niniejszej sprawie na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia istnienia po jego stronie zasadności dochodzonego roszczenia, w tym przedstawienia dowodu na potwierdzenie istnienia osoby zobowiązanej. Takich dowodów powód nie przedstawił. Przedłożone do akt sprawy umowy zawarte przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem nie mogą być uznane jako źródła roszczeń konkretnych kwot dochodzonych pozwem. Z uwagi na powyższe nie było możliwe uznanie przez Sąd, iż roszczenie powoda zostało udowodnione.

Z uwagi na powyższe Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku.

O kosztach postępowania sąd orzekł na podstawie wynikającej z art. 98 k.p.c. zasady odpowiedzialności za wynik sprawy i obciążył nimi w całości powoda jako przegrywającego spór. Z tego tytułu powód ma obowiązek zwrócić

pozwanemu poniesione przez niego koszty, które stanowi wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu – tekst jedn. Dz.U. z 2013r. poz. 461) wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa.

sędzia Magdalena Berczyńska-Bruś